

deel paa Formue og Leilighed. Jeg skulde derfor ønske, at der blev fastsat baade et Maximum og et Minimum; ikke saaledes, at der enten absolut skulde gaaes til Minimum eller Maximum, men at det skulde staae Bedkommende frit for at vælge derimellem. Da jeg anseer Sagen for at være af Vigtighed, vil jeg naturligtviis stemme for, at Lovforslaget overgaaes til anden Behandling og til et Udvalg, hvor det da kan faae en bedre Drøftelse end her i Salen.

H. Sage: Efter de udførlige Forhandlinger om denne Sag skal jeg kun tillade mig at henstille enkelte Spørgsmaal til den ærede Forslagsstiller. Enkelte af dem, jeg vilde stille, ere allerede af den ærede Forslagsstiller opklarede. Jeg troer saaledes, at dersom man vedtager § 2, som den nu foreligger, saa vil den nu bestaaende Tvang til at gaae til Sundenrigsministeriet i mangfoldige Tilfælde efter Communalanordningen blive staaende; det vil blive nødvendigt at omvedigere Paragraphen, dersom der skal gives Amtscommunerne en større Frihed, end de hidtil have haft; som det nu staaer, vil der blive en Indskrænkning af deres Frihed. Naar man vil gaae ind paa det Princip, som ogsaa jeg anseer for at være det Rigtige, at der i visse Tilfælde bliver en større Control med Amternes Bestyrelse, troer jeg rigtignok, at det vilde være det Uønskeligste at lade Controlen blive hos Regjeringen, og at man ikke skal gaae ind paa den Vej, som er bleven anbefalet af den ærede Forslagsstiller og i et meget klart og vel motiveret Foredrag blev anbefalet af den ærede Rigsdagsmand for Sørs Amts 3die Valgkreds (Jonnesbech), nemlig at nedlægge Sanctionen i den lovgivende Magts Hænder. Jeg troer, at den Control, der bør finde Sted med Hensyn til Communerne og Amtene, er den samme, som der er med Hen-

syn til vor Andeel i den lovgivende Myndighed, nemlig et absolut Veto hos Regjeringen; dette Veto kunde da anvendes i de Tilfælde, hvor man troede at Amtene og Communerne ikke havde handlet forstændigt, naar de overhovedet bør holdes tilbage istedetfor at ansøres. Naar man, hvad dog let kunde skee, vilde kaste en bethellig Deel af disse Sager, som havde en mere local Interesse og vare af local Natur, ind i denne Forsamling, troer jeg, at det vilde være umuligt, at de kunde faae en Behandling, som vilde være ønskelig og hensigtsvarende. Jeg skal ikke, da Tiden er saa langt fremrykket, nærmere udvikle dette, men vist nok er det, at selv om man troer, at de kunne behandles godt, vilde det som oftest mangle paa Tid til at klare Spørgsmaal af denne Natur. Forudsat altsaa, at Rigsdagen, overlæst med meget andet Arbejde, var nødsaget til at udskyde Sager, som saaledes vare komne fra Amtene, kunde de i Løbet af flere Aar komme til at undvære meget vigtige Reforme, som Rigsdagen senere vil gaae ind paa og derved erkjende som gode. Det er den store Betænkelighed, jeg har ved at gaae denne Vej istedetfor, hvad der vistnok er rigtig, at give nøiagtige Regler for Regnskabsvæsenet, Regnskabscontrolen og visse Bestemmelser for Amtsrådernes Forretningsgang, det vil sige, Noget, som jeg troer kunde være fuldberegtiget og, som det er blevet anført, vilde være Alt, hvad man kunde forlange. Det er ganske vist ogsaa ønskeligt, at der tages Bestemmelser for Sognecommunerne, thi da fik vi med disse i Forbindelse med Valgloven et heelt Apparat for den communale Ordning; imidlertid vil der vistnok kræves en væsentlig Omredaction af Lovforslaget. Jeg troer heller ikke, at Beskatningen paa den Maade, som skeet er, kan optages i Loven.